

ת"פ 11160/09/19 - מדינת ישראל נגד צחי קצב צור

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 11160-09-19 מדינת ישראל נ' קצב צור
בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

צחי קצב צור

הנאשם

בשם המאשימה: עו"ד עידן סטולוב

בשם הנאשם: עו"ד ארז נגה

הכרעת דין

כתב האישום, יריעת המחלוקת ועיקרי הראיות

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. על פי עובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום עמד בתוקפו צו הגנה, במסגרתו הורחק הנאשם מאשתו (להלן: צו ההגנה). בתאריך 5.6.2019 הגיע הנאשם ללשכת הרווחה בראשון לציון והתייצב בפני העובדת הסוציאלית ל' (להלן: העו"ס או ל'), וביקש ממנה לסייע לו לראות את בנו, שנולד כשבועיים קודם לכן, זאת חרף קיומו של צו ההגנה. בנסיבות אלו, כשהוא בוכה ונסער, אמר הנאשם לעו"ס שאף אחד לא רוצה לעזור לו ושאין לו אמון בבית המשפט. בהמשך, קם הנאשם ללכת לדרכו, תוך שאמר לעו"ס: "אני יודע מה לעשות". מששאלה אותו העו"ס לכוונתו, ענה לה הנאשם "אני אהרוג את אשתי או אתאבד".

3. הצדדים לא חלקו על עצם הגעת הנאשם ללשכת הרווחה, על שפנה לעו"ס ל', על ששטח בפניה את מצוקתו ועל שביקש את סיועה. במישור הראייתי, לא חלק ב"כ הנאשם על אודות מהימנותה של העו"ס ולא ייחס לה כוונה להרע לנאשם. המחלוקת הטעונה הכרעה הצטמצמה לשתי השאלות הבאות, השלובות זו בזו: האחת - האם העו"ס שמעה בברור את דברי הנאשם, והשנייה - עד כמה זכרה את המלל המדויק שיצא מפיו. וביתר פירוט, בעוד שלדברי

העו"ס אמר לה הנאשם את המלל המפורט בכתב האישום, הרי שלגרסת הנאשם כל שאמר לה היו המלים: "עכשיו אני יודע למה נשים נרצחות וגברים מתאבדים". מאחר שלא נטען על ידי ההגנה שהמלל המופיע בכתב האישום אינו מהווה איום, הרי שככל שיוכח שהדברים אכן נאמרו על ידי הנאשם, תעמוד התביעה בנטל הבאת הראיות במידה מספקת להרשעת הנאשם בעבירת האיומים.

4. בשים לב ליריעת המחלוקת המצומצמת, העידו במשפט העו"ס והנאשם בלבד. עוד הוגשו מטעם הצדדים חקירת הנאשם במשטרה מיום 5.6.2019 (ת/1); מזכר שיחה של החוקרת עם אשת הנאשם ועם העו"ס מיום 20.6.2019 (ת/2); פניית העו"ס למשטרה מיום 5.6.2019 (נ/1); והודעת העו"ס במשטרה מיום 12.8.2019 (נ/2).

דין

5. הספק הסביר אותו ניסתה ההגנה לעורר במהלך המשפט מבוסס, רובו ככולו, על דברי העו"ס עצמה, הן במשטרה והן במהלך עדותה בבית המשפט, שלטענת ההגנה נשמעים כלא החלטיים בכל הנוגע לתוכן המדויק של דברי הנאשם. ואולם, ובכך אקדים מסקנה לניתוח, לאחר ששמעתי את עדותה של העו"ס, מצאתי שלא כך הם פני הדברים, זאת מן הטעם שיש לבחון את דבריה תוך התחשבות בנקודת הזמן בה נאמרו ומבלי להוציאם מהקשרם. נוסף על כך, על אף שמדובר ב"גרסה מול גרסה", או במלים אחרות - על אף שהרשעת הנאשם מבוססת לכאורה על עדות יחידה של העו"ס, האפשרות מבחינה משפטית אולם מחייבת משנה זהירות, מצאתי שניתן להסתמך על דבריה לצורך הוכחת דברי הנאשם בגרסה המפורטת בכתב האישום, זאת מעבר לכל ספק סביר. למעלה מן הצורך אציין, שעדותה של העו"ס אף הייתה עדיפה בעיניי על פני עדותו של הנאשם. לבסוף, ואף זאת בבחינת למעלה מן הצורך, לעדות העו"ס נמצא חיזוק בדמות המכתב שכתבה ושאותו הפנתה למשטרה עוד באותו היום, מיד לאחר האירוע.

עדותה של העו"ס ל'

6. ל' סיפרה בפתח עדותה על היותה עובדת סוציאלית בעיריית ראשון לציון מזה כ-15 שנים, המטפלת במסגרת עבודתה, בין היתר, במשפחות וביחידים במצבי מצוקה ובילדים בסיכון.

בעדותה בבית המשפט סיפרה העו"ס שהנאשם, אותו לא הכירה קודם לכן, הגיע למחלקתה וביקש עזרה לראות את בנו לאחר שאשתו הוציאה נגדו צו הגנה, שאף הוצג לה על ידו. הנאשם הסביר לעו"ס שמשפחתו מתגוררת במועצה האזורית חוף אשקלון. העו"ס עברה על המסכמים השונים אותם מסר לה הנאשם, שאלה אותו אם הוא זקוק לסיוע משפטי ומסרה לו מידע כללי על האפשרויות השונות בהן יכול לפעול, בכלל זה האפשרות לבקש את ביטול צו ההגנה. עוד הבהירה לו שאין באפשרותה לסייע לו מעבר לכך בשים לב למקום מגורי המשפחה, שאינו בתחום סמכותה. הנאשם השיב לה שאיש אינו מעוניין לסייע לו ושהוא לא מאמין בבתי המשפט. העו"ס ניסתה להרגיעו, אולם מאחר שהנאשם בכה והיה נסער, כלל לא הייתה בטוחה שהקשיב לה. את האירוע נושא כתב האישום תיארה באופן הבא: "בשלב מסוים הוא קם ללכת ואז הוא אמר ממה שאני זוכרת וזה מה שדיווחתי למשטרה באותו יום, מה שאני זוכרת זה שהוא אמר 'אני יודע מה אני צריך לעשות'. שאלתי אותו 'למה אתה מתכוון', והוא אמר 'להרוג את האישה או להתאבד'" (עמ' 9).

7. ניכר היה מדברי העו"ס שהאירוע היה חריג בנוף חייה המקצועיים. תחילה מסרה שלאחר ששמעה את דברי הנאשם, היא ביקשה ממנו להמתין מספר דקות שכן "האמירה הבהילה אותי". בהמשך, כאשר נתבקשה לתאר את תחושותיה לאחר ששמעה את דברי הנאשם, השיבה: "נבהלתי, זה לא משפט ששומעים כל יום". ואולם, מעבר ל"בהלה", וכמענה לחששה "שמישהו ייפגע", נקטה העו"ס אף בפעולה פיזית, המותאמת לסיטואציה המבהילה, ופנתה לגורם בכיר, ראש הצוות שלה, על מנת שראש הצוות תוכל לקחת חלק בהמשך השיחה (עמ' 9). בהמשך הבינה כי חלה עליה אף חובת דיווח, שהובילה לכתיבת נ/1, שנשלח, כאמור, למשטרה עוד באותו יום.

8. טענת ההגנה המרכזית היא שהעו"ס לא זכרה את שאמר לה הנאשם. ואולם, במהלך עדותה בבית המשפט עמדה העו"ס על עמדתה שהמלל שתיארה ב-נ/1 הוא המלל שנאמר לה על ידי הנאשם. כך, משנשאלה בחקירתה הראשית מה דעתה על טענת הנאשם לפיה הוא לא אמר את המלל המאיים, השיבה: "לא יודעת. באותו יום דיווחתי על מה שנאמר" (עמ' 9 ש' 29). במהלך חקירתה הנגדית הבהירה מפורשות שהיא זוכרת את המלל על אודותיו דיווחה למשטרה (עמ' 10 ש' 19; וכן עמ' 12 ש' 25).

9. מעבר לכך, כאשר העדה השתמשה במלים "לא זוכרת" או "לא יודעת", הרי שהיה זה במענה לשאלה כיצד יתכן שהנאשם טוען שלא אמר את הדברים, או בתגובה לאפשרות שהנאשם אמר לה את המשפט "אני מבין למה גברים מתאבדים ונשים נרצחות". משנשאלה על אפשרות זו, השיבה: "אני לא זוכרת את זה. יכול להיות שהוא אמר ואני לא זוכרת" (עמ' 9 ש' 27 וראו תשובה דומה שמסרה גם בחקירה נגדית בעמ' 10 ש' 27 ו-29). גם במהלך חקירתה הנגדית השיבה העדה באופן דומה: "ככל הזכור לי בחקירה במשטרה החוקר דיבר על כך שהמשפט שעורך הדין הקריא, שדיבר על כך שנשים נרצחות וגברים מתאבדים, אני אומרת יתכן שאמר את זה, אני לא זוכרת את זה. לגבי הדברים שאמרתי שהוא אמר, את זה אני כן זוכרת. אני אמרתי את הדברים במשטרה באותו יום כשהזכרון שלי היה טרי" (עמ' 14 ש' 11-14). משנשאלה האם הזכרון שלה אז "היה הרבה יותר טרי", תיקנה מייד - "באותו היום שהעברתי את הדיווח הזכרון היה הכי טרי" (ש' 16). גם כשהקשה עליה ב"כ הנאשם והקריא לה אמירות שונות הקשורות לשתי הגרסאות, סיכמה ואמרה:

ת. "הביטחון שלי לגבי האמירה (נוסח האיום - ע.מ) הוא גבוה. אם הוא אמר דברים נוספים, אני לא זוכרת.

ש. זה לא מאה אחוז?

ת. קרוב למאה אחוז. אני לא יודעת מה להגיד. אני זוכרת את האמירה ועליה דיווחתי באותו יום..."

(עמ' 14 ש' 27-29)

10. אמירה חד משמעית זו של העדה בבית המשפט, מספקת מענה אף לדבריה בהודעתה במשטרה (נ/2) בש' 18, כאשר לאחר שמסרה את נוסח האיום, ונשאלה האם היו אלו מילותיה המדויקות של הנאשם, השיבה: "פחות או יותר, אני לא יכולה לומר במאה אחוז". ההגנה נתפסה לאמירה זו כמוצאת שלל רב. ואולם, חשוב לזכור שהעדה נקראה למסור הודעתה במשטרה כחודשיים ושבוע לאחר האירוע. בנסיבות אלו, אין זה מפתיע שכאשר התבקשה לתאר את המלל ששמעה, השתמשה בביטוי "פחות או יותר", כאשר בהמשך הבהירה חזר והבהר, כפי שפורט בהרחבה לעיל,

כי היא עומדת מאחורי המלים שכתבה במכתב וכי הזיכרון שלה בזמן כתיבתו, במועד סמוך מאוד לאחר האירוע, היה טוב בהרבה מזיכרונה במועד מסירת העדות במשטרה.

המכתב לקצין החקירות

11. ביום האירוע כתבה, כאמור, העו"ס מכתב לקצין החקירות במשטרת ראשון לציון. מסמך זה הוגש מטעם ההגנה, לאחר שהסירה התנגדותה לבקשת התביעה להגישו מטעמה, ולאחר שהוסתר בו חלק מאחת השורות (נ/1). כפי שהסבירה העדה, המכתב היה תולדה של התנהגותו החריגה של הנאשם והמלל המאיים שאמר. לאחר התייעצות בזמן אמת ובסמוך מאוד לשעת האירוע, התקבלה החלטה להעלות את הדברים על הכתב, וכך אכן עשתה.

ב-נ/1 תיארה העו"ס את ההתרחשות אותה חוותה זמן קצר ביותר לפני כן, לרבות האמירה המפורשת של הנאשם "שהוא יודע מה עליו לעשות". כן ציינה העו"ס שעל השאלה "למה מתכוון", ענה "שהוא יהרוג את האישה או יתאבד". תיעוד זה של השיח בין העדה לבין הנאשם חשוב עד מאוד, שכן ניתן לראות בו משום "הקפאת" זיכרונה, וצמצום האפשרות לפגיעה בו כפועל יוצא של חלופי הזמן.

נוסף על כך, עצם כתיבת המכתב יכול ללמד על התרשמותה של העו"ס מכך שהנאשם עבר עבירה פלילית, על מסוכנותו, או על רצינות כוונותיו לפגוע בעצמו או באשתו. במענה לשאלת בית המשפט מתי חלה עליה חובת דיווח, השיבה: "...במקרים מהסוג הזה שמישהו עלול להיפגע או הבן אדם עצמו שאמר אני אהרוג או אתאבד אז החשש הזה שיפגע בו או שיפגע במישהו אחר, ואני כעו"ס, אנחנו לא מכירים את הבן אדם הזה ואת ההיסטוריה שלו... אלה דברים שעוררו חשש וחובה לדווח" (עמ' 15 ש' 13-19).

12. נוכח כל האמור, הגעתי לכלל מסקנה לפיה יש לתת משקל רב ביותר לדברי העו"ס, וכי התיאור שמסרה בקשר למלל שיצא מפי הנאשם, אותו תיעדה ב-נ/1 בזמן אמת, אכן משקף את המתואר בכתב האישום. העדה לא שללה את האפשרות שבנוסף למלל המאיים, אמר לה הנאשם גם את המלים "אני מבין למה גברים מתאבדים ונשים נרצחות". במהלך עדותה בבית המשפט, עמדה העדה בניסיונות הרבים לקעקע את זיכרונה, והבהירה בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים כי היא עומדת במלוא מאת האחוזים אחרי הדברים עליהם דיווחה למשטרה (עמ' 15 ש' 5-7). מדובר בעדה נטולת פניות, שלא פגשה את הנאשם לפני או אחרי האירוע, ולא נטען שהיה לה אינטרס להפלילו על לא עוול בכפו. התרשמתי שהעדה מבינה היטב שבית המשפט מסתמך על דבריה לצורך קביעת ממצאי עובדה ביחס לנאשם ואת משמעות הדברים עבורו. ל' שיתפה שדיווחה למשטרה על שהתרחש לא עקב חששה האישי, אלא בגלל שחלה עליה חובת דיווח במצבים בהם היא יודעת שמישהו עלול להיפגע.

13. במהלך חקירתה הראשית של ל' עלה לראשונה שהיא דיווחה על האירוע לראש הצוות שלה. משנשאלה ל' מדוע לא מסרה פרט זה במהלך הודעתה במשטרה השיבה שהדבר לא עלה וכי השיבה על השאלות שנשאלה בקשר לדווח שכתבה. הסברה זה של העדה, שלדבריה אינה מורגלת במסירת הודעות במשטרה, מקובל עלי, זאת הן מן הטעם שלא ניתן לצפות מעד למסור את כל המידע שברשותו מיוזמתו, והן מן הטעם שלא ניתן לצפות ממנו לחזות מראש אילו

נתונים יכול ויסייעו למי מהצדדים במהלך ההליך המשפטי. כידוע, העדים אינם משפטנים ואינם חוקרים, ועל כן ככל שמסרו את תוכן המקרה על אודותיו נקראו לחקירה, וככל שלא נשאלו שאלות המשך על ידי חוקרי המשטרה, בזאת תם תפקידם. על אותו משקל, כאשר העד מוסיף לראשונה פרט בו נזכר במהלך עדותו בבית המשפט, אין משמעות הדבר שהוא ניסה להסתיר את אותו פרט, זאת ככל שאין מדובר בפרט מהותי המצוי בליבת התיאור שמסר. בהערת אגב אציין שלשמע דברי העו"ס, ביקש ב"כ הנאשם לדחות את הדיון לצורך זימון ראש הצוות, אולם לאחר הפסקה שנערכה חזר בו מבקשתו זו וביקש לעבור לשלב הסיכומים.

הערת אגב נוספת בעניין הדוח נוגעת לשימוש העדה בלשון רבים. בעניין זה הבהירה העדה שלא אחת כאשר ממלאים היא וחבריה דוחות, הם משתמשים בלשון רבים, בהיותם מייצגים גוף. למען הסר ספק הבהירה העדה שכאשר רשמה "ראינו" ו-"שמענו", התכוונה לכך שרק היא שמעה וראתה (עמ' 11. וראו גם ת/2).

גרסת הנאשם

14. אל מול עדותה המשכנעת של העו"ס ל", ניצבת עדות הנאשם, בה התקשיתי לתת אמון. למעשה, הנאשם אישר את גרסת העו"ס במלואה, גם בנוגע ל"פרטי הפרטים" של ההתרחשות, למעט דבריה בקשר לאמירות המאיימות. כך, אישר הנאשם שפנה לראשונה בחייו לעו"ס בבקשה לעזרה. לדבריו פנה לעו"ס באזור מגוריו, ופגש לראשונה את ל". הנאשם אישר שהיה שבור נפשית ואף בכה. הנאשם אישר את דברי העו"ס שאמרה לו ש"זה לא קשור אליה, זה קשור לחוף אשקלון מועצה אזורית", ושבהמשך אמרה לו שיוכל לפנות לבית המשפט ולהגיש ערעור וכן לסיוע המשפטי. הנאשם אף אישר שהעו"ס עיינה במסמכים השונים שהציג לה. הנאשם אישר שהעו"ס הציעה לו לפנות לבית המשפט מאחר שאין ביכולתה לסייע לו, ואף הסביר שראה באמירות אלו משום התנערות ממצוקותיו (ובמילותיו - "אטימות" ו-"זורקת את הכדור למקום אחר"). הנאשם אישר שבשלב זה אמר לעו"ס: "עכשיו אני יודע מה אני צריך עשות", גרסה התואמת אף היא את גרסת העו"ס. ואולם, ברגע שהגיע הנאשם לתאר את האמירה המפלילה, מסר גרסה שונה.

15. לדבריו, בשלב זה שאלה אותו העו"ס: "מה, אתה מאיים?", והוא השיב לה: "לא, אני ממש לא מאיים, חלילה", והסביר שהתכוון לכך שיגיע לבית המשפט להגיש ערעור. עוד הוסיף את המשפט: "רק עכשיו אני מבין למה גברים מתאבדים ונשים נרצחות", כאשר לאחר מכן אמרה לו: "תצא החוצה". לדבריו, לאחר שיצא, קיבל שיחת טלפון "מהסיוע המשפטי בלוד", ונמסר לו כי נקבעה לו פגישה למחרת במטרה למנות לו עורך דין. בשלב זה "לקחתי את הרגלים והלכתי. אמרתי אני לא צריך אותה" (עמ' 17).

16. לאחר שבחנתי את גרסת הנאשם במהלך עדותו בבית המשפט, מצאתי אותה כבלתי סבירה והתקשיתי לתת בה אמון, זאת ממספר טעמים.

האחד, הנאשם הסביר שיתכן שהעו"ס פירשה את האמירה כדבר איום. טענה זו מוזרה נוכח ההתאמה הכמעט מלאה בין גרסתו לבין גרסת העו"ס בקשר ליתר פרטי האירוע, לרבות סדר התרחשות הדברים ואמירות אחרות שנאמרו על ידי שניהם (כמו המלים: "עכשיו אני יודע מה אני צריך לעשות"), כפי שפורט לעיל. כאשר ישנה התאמה כמעט מוחלטת בין הגרסאות, וכאשר האמירה היחידה לגביה חולק הנאשם היא אותה אמירה המהווה עבירה (עמ' 21), הדבר מעורר תמיהה אשר לנכונות הטענה.

השני, מיד לאחר שאמר את הדברים, אישר הנאשם שהעו"ס אמרה לו שיצא מהמשרד, אולם הכחיש שאמרה לו להמתין בחוץ (עמ' 17 ש' 33). מנגד, הסביר שבדיוק ברגע שיצא החוצה, קיבל טלפון מהסיוע המשפטי שבאותו רגע בדיוק בישרו לו שמונה לו עו"ד. גרסה זו אינה סבירה בעיני בשים לב לעיתוי קבלת השיחה, המשתלב באופן מעורר חשד בסיפור החליפי אותו הציע הנאשם בקשר להתרחשות. מעבר לאמור, טענתו בבית המשפט לפיה העו"ס לא ביקשה ממנו להמתין, אינה עולה בקנה אחד עם דבריו במהלך חקירתו במשטרה, שם אישר שהעו"ס אמרה לו להמתין בחוץ (ת' 1 ש' 44). משעומת עם הסתירה בדבריו, שינה הנאשם פעם נוספת את גרסתו ושב לגרסה אותה מסר במשטרה, לפיה העו"ס ביקשה ממנו להמתין בחוץ (עמ' 21 ש' 29 ואילך; עמ' 22 ש' 6). גם בהמשך דבריו הסתבך הנאשם ב"אי דיוקים". כך, כאשר בתחילה מסר שברגע שהעו"ס אמרה לו להמתין בחוץ לקח את רגליו ועזב את המקום (עמ' 22 ש' 9-10), שינה מיד לאחר מכן את הגרסה ומסר שהמתין 2 דקות עד שהלך (עמ' 22 ש' 21).

השלישי, הנאשם אישר שאינו מכיר את העו"ס, אולם באותה נשימה לא שלל אפשרות תיאורטית לפיה העו"ס "מכירה מישהו שמכיר אותי ולא כל כך מסמפט אותי", זאת ללא כל ביסוס וללא בדל ראיה התומכת בטענתו זו (עמ' 20). במאמר מוסגר אציין שדבריו אלו של הנאשם, שהם בבחינת בלון ניסוי המופרח לחלל האוויר, עומדים בניגוד גמור לזהירות היתר בה נקטה העו"ס במהלך עדותה בבית המשפט.

17. מטעם ההגנה לא נטען, כאמור, כי דברי הנאשם, ככל שיוכחו אינם מהווים איום. בבחינת למעלה מן הצורך אתייחס בקצרה גם ליסוד הנפשי של העבירה ולהלך רוחו של הנאשם בשעה שאמר את דברי האיום. בהתייחס למשפט שהנאשם טען שאמר ("גברים מתאבדים ונשים נרצחות"), הודה הנאשם שגם את המשפט הזה "לא בסדר" לומר, ולדבריו מדובר באמירה "פשוט מחרידה ולא מתאימה" (עמ' 25). משנשאל על ידי התובע "למה אמרת משפט כזה, זה מלחיץ ומפחיד", התקשה הנאשם להשיב ודומה היה שהתפתל בתשובתו: "מאיימת לא, אבל...לא (חושב) איך אני אסביר את זה בדיוק שניה, תן לי להגיד את המילה הנכונה. לא מתאימה. לאיים לא, היא לא מאיימת. פשוט מחרידה ולא מתאימה" (עמ' 25 ש' 10). משנשאל בהמשך מדוע אמר זאת, אם המשפט "מלחיץ ומפחיד", השיב: "כי אתה (הכוונה לתובע - ע.מ.) שייך למערכת המשפט והיא שייכת למערכת הרווחה וכל אלה שגורמים לניכור הורים ומרחיקים אבות מהילדים שלהם אז זה מלחיץ אותם. טבעי" (עמ' 25 ש' 16-17). במלים אחרות, הנאשם הודה שהיה מודע, לכל הפחות, לאפשרות שדבריו ילחיצו את העו"ס, וידע שיכול ותהיה להם השפעה עליה בהיותה עובדת מערכת הרווחה. כפי שפורט לעיל, מצאתי כאמור להעדיף באופן חד משמעי את גרסתה של העו"ס על פני גרסתו של הנאשם בכל הנוגע למלל שנאמר. ואולם, גם אם הייתי מקבל את גרסת הנאשם, הרי שעל פי דבריו שלו די היה במשפט בו הודה כדי להרשיעו בעבירת האיומים.

18. נוכח כל האמור, לאחר שמצאתי לתת אמון מלא בגרסת המתלוננת ולהעדיפה על פני גרסתו המתפתלת, לעתים מהוססת והבלתי מהימנה של הנאשם בחלק המשמעותי של האישום, ולאחר שמצאתי חיזוק לגרסת המתלוננת בדוח שהעבירה עוד באותו יום למשטרה, הגעתי לכלל מסקנה שהמאשימה הוכיחה את פרטי העבירה מעבר לכל ספק סביר. כפי שצוין לעיל, גם אם הייתי מוצא לאמץ את גרסת הנאשם, וכאמור לא מצאתי לעשות כן, ניתן היה להרשיעו לחלופין גם בהסתמך על הנוסח שהציע.

19. אשר על כן אני מרשיע את הנאשם בעבירת האיומים, בנוסח המפורט בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ו טבת תשפ"א, 30 דצמבר 2020, במעמד הצדדים